

Urunk mennybemenetele – 2011. június 3.

Volt egyszer egy csoport béka, akik versenyezni akartak. Egy nagyon magas toronyba akartak feljutni. Sok néző gyűlt össze, hogy figyeljék a versenyt és biztassák a békákat. Elkezdődött a verseny, de a nézők közül senki nem hitt abban, hogy egy békának is sikerülne feljutni a torony csúcsára. Ilyeneket mondogattak: "Oh, de fárasztó, sosem fognak feljutni." vagy "Semmiképpen sem sikerülhet, a torony túl magas." A békák kezdtek lemaradozni, egyetlen kivételével, aki élénken kapaszkodott felfelé. A nézők továbbra is kiabáltak: „Nem fog sikerülni neki!” Egyre több béka gondolta meg magát és fordult vissza, csak ez az egy nem akarta feladni. Végül mindegyik feladta, azt az egy békát kivéve, aki hatalmas kitartással és ambícióval egyedül jutott fel a torony csúcsára. Ezután a többi béka és a nézők is meg akarták tudni, hogyan sikerülhetett neki az, amit mindannyian lehetetlennek hittek. Egy néző odament a békához, és megkérdezte, hogyan volt annyi ereje, hogy feljusson a torony csúcsára. A béka csak bámult rá némán: ekkor derült ki, hogy a győztes béka bizony süket volt.

Milyen élénken élt Krisztus visszavárásának és az Isten Országá eljövételének lelkülete az első keresztényekben! Noha Jézus a szemük láttára elhagyta ezt a földi világot, az apostolok mégsem voltak szomorúak és elkeseredettek. Ellenkezőleg: a Szentlélek imádságos várásában maradtak együtt, majd miután eltöltötte őket a magasságból kapott erő, hatalmas lelkesedéssel indultak, hogy teljesítsék a kapott küldetést. Hirdették az evangéliumot, megkeresztelték a megtérőket, s tanították őket mindannak megtartására, amit Jézus parancsolt nekik. Az első évtizedek keresztény hívőit eltöltötte az öröm, mert feltüzesítette a szívüket az az ígélet, amit kaptak: „Jézus úgy jön el ismét, amint ma a szemetek láttára mennybe szállt.” Olykor szinte már egzaltált és fanatikus szintre emelkedett ez a várakozás, ami keményen elutasította a jelen igazságtalan viszonyait, várta az akkori világ, társadalmi rendszer gyors összeomlását, gyászos pusztulását. A tesszaloniki hívek egy csoportjáról még azt is olvassuk Pál levelében, hogy a napi munkával is felhagynak, annyira a világ végének közeli várásában élnek. Az apostolok helyre teszik ezeket a felfokozott és elferdült jelenségeket. Rámutatnak arra, hogy Krisztus követőinek a jelenben is van feladatuk, szeretniük kell a világban élő ellenségeiket is, engedelmes és áldozatkész lélekkel el kell viselniük a földi megpróbáltatásokat, s Jézus második eljövételének és az utolsó ítéletnek a „késlekedésében” Isten bűnösök iránti türelmét kell látniuk. Ugyanakkor biztatták a keresztényeket arra, hogy a végtelenül boldog jövő reményében éljék meg a jelen napokat is.

Sajnos ez a remény, amiről szent Pál a mai szentleckében beszél, jócskán megkopott az évszázadok alatt. Napjainkra bizony elmondható, hogy a magukat hívőknek mondó emberek sem élnek Jézus második eljövételének és az Isten Országá beteljesülésének ígérete szerint. Ha elméletileg valljuk is mindezt, a gyakorlatban nagyon is evilági remények, célok mozgatnak minket szinte kizárólag. Ha valóban hiszünk abban, hogy Jézus visszatér, számon kér bennünket földi életünk tetteiért, s örök boldogságot ad a benne hívőknek, akkor ez olyan dolgokban nyilvánul meg a cselekedeteinkben, amelyek sajnos a társadalom többsége számára furcsák, idegenek. Például nem keseredünk el, ha veszteségek, csapások érnek bennünket, mert tudjuk, hogy úgyszem az elveszített dolgok tesznek bennünket igazán boldoggá. Nem tartjuk mindenk fölött álló értéknek még a testi egészséget és a minél hosszabban tartó, élvezhető földi életet sem, hanem belenyugszunk erőnk és képességeink fokozatos beszűkülésébe anélkül, hogy elviselhetetlenek lennénk embertársaink számára. Ha várjuk Jézus második eljövételét, akkor nem üzünk gúnyt Isten parancsaiból, és nem helyezük olyan könnyedén föléjük magunkat, hiszen ezek alapján kell számot adnunk életünkről Isten színe előtt. Ha el is botlunk a bűneinkben, tudjuk, hogy ezeket meg kell vallanunk, és kérnünk kell Isten felajánlott bocsánatát. Ha valóban az örök élet és az Istentől kapott tökéletes boldogság

reménye határozza meg a mindennapjainkat, akkor evilági érdekeink sérüléseit is elfogadva hűségesnek kell lennünk ahhoz az értékrendhez, amit Jézus életében, tetteiben látunk.

Nem könnyű ez – soha sem volt könnyű – hiszen meglehetősen nagy az ellendrukkerek száma. Ők a tetteikkel, az életmódjukkal, sokszor még a szavaikkal is hangosan kiabálják, hogy örülség, amit teszünk. Nem létezik az a boldogság, amiben mi hiszünk. Tegyük csak azt, ami az adott pillanatban a leghasznosabbnak, legkifizetődőbbnek, legélvezetesebbnek tűnik, akkor is, ha ezzel hűtlenek leszünk Isten és embertársaink szeretetéhez, ha ezzel másoknak fájdalmat, kárt okozunk! Ne kapaszkodjunk magasabbra, elégedjünk meg az evilágon elérhető „boldogsággal”, jóléttel! Szent Pál azonban azért imádkozik a mai szentleckében, hogy megértsük a magasabb rendű reményt és örömmel elfogadjuk azt a fenséges és gazdag örökséget, amit Isten valójában nekünk szán.

Ha megfeleledkezünk igazi célunkról és csak evilági érdekek, ígéretek mozgatnak, meg fogjuk látni (már látjuk is, csak sokan nem tudatosítják!), hogy ezek az evilági értékek és javak is egyre inkább kiüresednek számunkra. Nem azt jelentik már, amit korábban jelentettek, nem adnak már annyit, amennyit korábban adtak. Boldogságot találni a szerelemben, a házasságban, a családban, a gyerekeinkben – milyen magasztos eszme! De tényleg az a szerelem, a család, a házasság, a gyermekvállalás a mai ember számára is, mint ami a korábbi nemzedékek számára volt? Bármilyen keserves is, legyünk csak őszinték önmagunkhoz. Bizony, hírül nem találnak már akkora boldogságot az emberek ezekben az értékekben, s emiatt egyre többen el is vetik ezeket. Boldogságot találni a munkában, a hivatásom tiszteletreméltó teljesítésében, a másokért végzett becsületes kötelességteljesítésben és az ezért kapott tiszteletben! Ez is magasztos eszme, de napjainkban azt látjuk, hogy nem a tisztességes, becsületes munka kap igazán elismerést. Nem mások szolgálata vezérli elsősorban az embereket még azokon a területeken sem, amelyeket hagyományosan hivatásnak nevezünk: a pedagógiában, gyógyászatban, az élet és egészség, a biztonság védelmében stb. Igen, ha az ember veszít az emberségéből, akkor ez a földi élet viszonyain is katasztrofálisan meglátszik, nemcsak majd az utolsó ítéletkor! Márpedig az örök élet reményének feladása és az Isten előtti felelősség elfeledése súlyos minőségvesztést jelent az ember életében.

Kérjük tehát mi is Jézustól azt a kegyelmet, hogy a mennyei haza várakozásában élhessünk! Hogy annyira vágyakozzunk az örök élet boldogsága után, hogy már itt a földön is az igazi örömhír, az Evangélium szelleme határozza meg tetteinket!